

vv
TUSSI

Spritsad teckning. Marianna Utinen använder tuben som pensel. (Bilden är beskuren.)

Provocerande? Nej, Marianna Utinens teckningar signalerar snarare tillhörighet.

Konst

Marianna Utinen

Lars Bohman

Till och med 18/4

MARIANNA UUTINENS måleri kan sammanfattas som en veritabel kamp med duken. Inte för att Utinen verkar drabbad av skaparångest inför den orörda dukens yta, utan därför att färgsjoken ofta ser ut att vilja krypa av dukarna. Färgfälten spricker upp, kladdar ihop sig och blottar den underliggande duken, vilket skapar en stark spänning i målningarna.

Denna kamp ledde till en serie målningar där akrylfärgen hade knycklat ihop sig i stora massor och separationen från duken framstod som total. Utinens utställning på galleri Lars Bohman är delvis en fortsättning av detta arbete. Färgerna går i grällt neon och i somliga målningar ser akryl-

lens sammanbundna yta ut att högst ovilligt hänga fast vid duken. Färgen fogar sig bitvis snällt efter duken, men här och var släpper den och veckar ihop sig på ett sätt som påminner om ihopveckad tejp. Den klara ytan ställs i bjärt kontrast mot dessa "slarviga" delar av målningen, som ett slags kommentar till det måleri som strävar efter en sammanhängande helhet och ytlighet.

MEN UUTINEN arbetar också med akrylfärgen på ett helt annat sätt. Hon liksom tecknar med den, direkt från tuben, vilket ger en tjock linje. I vissa målningar sticker den spritsade teckningen ut så pass mycket från duken att man snarast får tala om reliefer, framför allt i teckningar som begränsar sig till ett fåtal färger. I exempelvis "Tussi" ställs en klarröd teckning mot en vit bakgrund.

Kvinnoskötet är ett återkommande motiv bland teckningarna. Flera av dessa målningar heter "Origin of the light", en titel som nästan kräver att man läser in en passning till "Origine du monde", Gustave Courbets berömda målning av ett kvinnoskote från 1866.

Utinen tecknade målningar kan framstå som provocerande. Men samtidigt placerar de sig i vad som har vuxit fram till en målerisk genre under de senaste decennierna, kännetecknad av enkla konturteckningar och korta, slagkraftiga formuleringar. I ett svenskt sammanhang kan man nämna Maria Lindberg och, i någon mån, Helene Billgren. Utinens teckningar kan alltså enkelt skrivas i en kontext som signalerar tillhörighet snarare än provokation.

Denna "kontextualisering" blir lätt problematisk eftersom den skapar ett slags trygghet i tolkningen, som Utinen i övrigt verkar vilja motarbeta. Hennes målningar ingjuter en välbehövlig dissonans i ett medium där harmoni har varit ett seglivat kvalitetskriterium.

Håkan Nilsson
kultur@dn.se